

UMUDA DAİR...

Tıbbiye... Bazılarımızın büyük amaçlarla, bazılarımızın ayaklarını sürüyerek geldiği yer. Farklı nedenlerle ve farklı düşüncelerle kesiştiğimiz nokta. Her birimizin geliş şekli ve nedeni farklı olsa da o kapıdan çıkarken farkında olmadan hepimiz de aynı kimliğe bürünüveriyoruz. Tıbbi hayatımızın tam orta yerine koyuyor, her yerde ve her şeye “hekim” gözüyle bakıyoruz. İnsanlarla mesela havalar hakkında sohbet ederken farkında olmadan kendi kendimize tanılar düşünüyor, hastalıklar buluyoruz. Hatta bununla kalmayıp en çok kendimize yakıştırıyoruz türlü patolojileri. Her ne olursa olsun yaptığımız işlerin tıbbı uygunluğundan yola çıkıyoruz. Çocuğumuzla iletişimde bile sıradan bir anne olamıyoruz mesela, illa ki bilimsel çerçeveden bakıyoruz. Biz buna literatürde “mesleki deformasyon” diyoruz.

Hal böyle olunca ve bu satırları yazan bir enfeksiyon uzmanı ise köşemizin adı kendiliğinden “Bulaşıcı Köşe” oluveriyor. Çünkü mesleki deformasyonun gerektirdiği şekilde her şeyin önce insanlara bulaşan tarafını düşünüyor bu zihin. Bakteriler, virüsler, hastalıklar... Bunların hepsi de insanlara kolaylıkla bulaşabiliyor, bunu biliyoruz. Peki bulaşan şeyler sadece bunlar mı? İnsandan insana geçen şeyler hep hastalıklar mı, mikroorganizmalar mı? Bu kadar basit ve tek düze midir kişiler arasındaki aktarım? Hayır, bu kadarla sınırlı olmamalı diye cevap veriyor zihnim. Düşünüyorum, fazla düşünmeme gerek kalmıyor zaten. Hemen aklıma başka şeyler geliyor. Duygularımız, hissettiklerimiz, içimizde taşıdığımız ve bazen de taşıyamadığımız, ağır gelen şeyler... Hepsi de bulaşabilir diyorum insandan insana. Sevgi bulaşır mesela, özlem bulaşır, merhamet bulaşır, hasret bulaşır. Sadece bu kadar mı? Hayır. Öfke ve nefret bulaşır, kıskançlık bulaşır, tembellik bulaşır. Daha pek çok şey vardır eminim akla gelecek olan, bunlar bir çırpıda sayabildiklerim sadece. Peki sen hangi duyguları bulaştırıyorsun temas ettiklerine? Nasıl bulaştırıyorsun? Bir bakışınla mı mesela, yoksa bir sözle mi? Bir dokunuşla mı bulaşır bunlar yoksa bir nefes, bir sesle mi? Her birinin bulaş yolu birbirinden farklı... Kaynak kontrolü yapalım mı, yoksa bırakalım yayılsın mı tüm hücrelere?

Uzun bir girizgâh oldu ama ilk sayıya özel, niyetimiz belli olsun, anlaşılır olsun. Köşemize “Bulaşıcı Köşe” dedik madem tüm köşelere bulaşmak mübah bize. Biraz müziğe, biraz edebiyata; biraz öyküye, biraz şiire, biraz da denemeye. Fikirlerimiz uçuşsun, çıkalım göğe, kuş bakışı görelim hayatı. Sonra da yere inip toprağa basalım ayaklarımız en çıplak haliyle. Sonra geçelim bir köşeye, oturaklı olalım bizden beklendiği şekilde. Köşe bizim nasıl olsa, gönlümüzce yazalım. Sonraki sayılar için sizler de bulaşın bana, sessiz kalmayın.

“Umut”

Umut ile başlayalım yolculuğumuza. Her şeyin en başında ve en çok ihtiyaç duyulan... Umudumuz varsa ve umudumuz kadar ayaktaız. Güç veren, dik tutan, yaşatan... En karanlık günlerin ve gecelerin ardından güneşin doğacağını muştulayan. Bazen “hiç kalmadı” desek de yaşadığımız süre boyunca nefes almamızı sağlayan... Zira hep var olacak umut, nefes aldığımız müddetçe, biliyoruz.

Umut; hiçbir zaman hayatın bayram olmadığını düşünüp isyan etmeye yaklaştığımız o en kritik anda, her nefes alışımızın aslında bir bayram olduğunu hatırlatan duygu. Sen ne kadar düşsen de yenilsen de ayağa kalk diyor, nefes alıyorsan bu senin bayramındır. Sonra derin bir nefes alıp güç topluyorsun. O nefes ile evrenin tüm ilahi güçleri içine doluyor ve sen ona karışıyorsun. Pek tabii bir “nefes” ile bulaşılıyor umut, yayılıyor hızla. En umutsuz olduğu anda bir nefes veriyoruz bir diğerimize, hayatın aslında ne çok güzellikler getireceğini hatırlatıyoruz. Vazgeçme diyoruz, tutun hayata, umut et. Umut biterse eğer hayat biter diyoruz. Bir umut ile yaşıyoruz. Koskoca bir ömrü

bazen sadece bir umut ile tüketiyoruz. O tek bir umut ile ışık saçıyoruz etrafımıza. Elimizde sazımız, umut türküleri söylüyoruz semaya doğru.

“Hiçbir kere hayat bayram olmadı ya da

Her nefes alışımız bayramdı”

Sonra göğe yükseliyor umut türküleri. Sen tek başına, cılız bir sesle söylüyorsun o türküleri. Turnaların kanatlarına yüklüyorsun, uçuyor sonsuzluğa doğru hiç geri gelmeyecek gibi. Yaşamından güneş eksiliyor sanki, renkleri soluyor hayatın, bakışındaki ışık sönüyor. Sen kendi mum alevinle bir yangın çıkarmayı düşünürken, bir rüzgâr söndürüyor cılız ışığını. Bunu fark ettiğinde yakalamaya çalışıyorsun umutlarını ama yetişemiyorsun. Nereye uçar turnalar? Onu da bilmiyorsun. Sonra birden... Hep bir ağızdan söylenmeye başlıyor türküler, şarkılar. Herkes kendi ezgisini haykırıyor. O zaman anlıyorsun senin geçmişteki umutlarının başka bir kalbe dokunacağını. Serbest bırakıyorsun turna kanadındaki umutlarını, sen de serbest kalıyorsun.

“İsterse uçsun turnalar, isterse gitsin gökyüzü

Alıp kanatlarına bulutlarını rüzgârın”

Bazen bir çift mavi gözde bitip saçların karasında başlıyor umut. Sen onu görüyorsun ama o seni görmüyor. Peşinden geziyorsun sokak sokak, adını soruyorsun. Ama adı yok, bilmiyor kimse. İsimsiz bir cismin peşinden giderken kendin isimler uyduruyorsun, Belma Sebil diyorsun mesela. Sonra bir kahvehanede beklemeye başlıyorsun. Belki bir iskemlede oturuyorsun yahut bir ayağı diğer üçünden kısa bir sandalyeye. Bakıyorsun sokağın girişine. Bir çay içiyorsun, bir tane daha. Öyle çok içiyorsun ki sayısını unutuyorsun. Önce sessizce kulak kabartıyor, sonra ortak oluyorsun sohbetine kasketli adamların. Adamlar... Bitmek tükenmek bilmeyen memleket meselelerini çözüyorlar masada. Senin gözün hala sokağın girişinde. Ya geçti diyorsun ya da geçer. Bir rüzgâr esiyor. Rüzgâr... Turnaların kanatlarındaki umudu taşıyor sana. Bekle diyor. Bekliyorsun.

“Bunca yıl sönmemiş umudum

Nisan değilse mayıs

Perşembe değilse pazar”

Umut bulaşıyor dört bir yana, sırayla veya bir zamanda. Bırakalım bulaşsın herkese. Umudun olmadığı yerde karanlık var çünkü, biliyoruz. Umudun olmadığı yerde yaşam yok, devinim yok, nefes yok. O nedenle gönlünce bulaşsın istiyorum, bir uçurtmanın kuyruğuna takılsın, bir kuşun kanadına. Daha söylenecek çok şey var umuda dair. Tek bir yazıda bahsini kapatamayacağımız kadar uzun. Sen de yaz bana, nedir sana umut veren? Yahut sen nasıl bulaştırıyorsun umudunu, nasıl yayıyorsun etrafına? İçinde umut olan şarkıları söyle bana, umudun geçtiği şiirleri okuyalım birlikte. Yayalım,

bulaştırılım umudumuzu her daim. Kim bilir, belki de řu an umuda ihtiyaı olan birileri okuyordur bu yazıyı, sarılıyordur yanı başındaki umuda.

Fatma Yekta Ürkmez

Mayıs 2023/ Kırıkkale

@dryekta_